

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/229/2022
Identifikačné číslo spisu:	5419200734
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5419200734.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. Z. I., J., I. XXX/X, proti žalovanej F. X., Y., ul. F. Q. XXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Benickým, Oravská Polhora 1236, o zaplatenie 593,92 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 7C/35/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 29. októbra 2021 sp. zn. 8Co/62/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 11. novembra 2020, č. k. 7C/35/2019 - 188, žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodoval tak, že žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré budú vyčíslené v uznesení vydanom po právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii (ďalej len „zákon o advokácii“) a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Z. z. o živnostenskom podnikaní (ďalej len „živnostenský zákon“) a ustanovení § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca sa voči žalovanej domáhal zaplatenia trov právneho zastúpenia vo výške 593,92 eura s úrokom z omeškania 8% ročne od 01. 08. 2016 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že žalovanú zastupoval na základe splnomocnenia v konaní Okresného súdu Námestovo pod sp. zn. 7C/8/2012 a v jej prospech vykonal úkony právnej služby špecifikované v žalobe. Žalovaná tvrdila, že udelila žalobcovi splnomocnenia ako spotrebiteľka a žalobca ako advokát ju vopred neinformoval o zamýšľanom úkone právnej služby a o odmene zaň, v dôsledku čoho mu nepatrí odmena. Túto obranu považoval prvoinštančný súd za dôvodnú, nakoľko žalobca svoje tvrdenia, že žalovanú o výške odmeny za úkony právnej služby vopred informoval, nepreukázal. Žalobca ako advokát bol povinný žalovanú ako spotrebiteľku právnej služby vopred informovať o výške odmeny za

úkony právnej služby ešte pred začatím ich vykonania, no žalobca si túto povinnosť nesplnil. Hoci to v zákone o advokácii a živnostenskom zákone nie je explicitne uvedené, súd prvej inštancie bol toho názoru, že rovnaký dôsledok sa vzťahuje aj na režijný paušál, ktorý si žalobca vyúčtoval spolu s tarifnou odmenou za úkony právnej služby, pretože zmyslom § 18 ods. 4 zákona o advokácii je, aby spotrebiteľ bol vopred informovaný o výške odmeny za úkony právnej služby ešte pred jeho začatím, aby sa mohol rozhodnúť, či za daných podmienok akceptuje vykonanie tohto úkonu alebo nie. Je preto nelogické, aby z dôvodu nesplnenia informačnej povinnosti advokáta vo vzťahu ku klientovi - spotrebiteľovi, mu nepatrila odmena za úkon právnej služby, ale režijný paušál áno. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zákonných ustanovení, žalobu zamietol.

1.2. V súvislosti so svojim procesným postupom súd prvej inštancie uviedol, že dňa 11. 11. 2020 vo veci pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, napriek tomu, že žalobca požiadal o odročenie pojednávania. Pri posúdení dôvodnosti žiadosti vychádzal z § 183 ods. 2 druhá veta zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Uviedol, že z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu žalobcu odročil predchádzajúce pojednávanie určené na deň 30. 09. 2020, na ktoré sa žalobca dostavil, ale mal intenzívny suchý kašeľ, preto z preventívnych dôvodov a vzhľadom na nepriaznivú epidemiologickú situáciu odročil pojednávanie na deň 26. 10. 2020. Dňa 20. 10. 2020 žalobca doručil žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu svojej práceneschopnosti pre chorobu, ku ktorej priložil totožné potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti ako ku žiadosti o odročenie pojednávania určeného na deň 11. 11. 2020. Súd prvej inštancie akceptoval žiadosť o odročenie pojednávania určené na deň 26. 10. 2020 z dôvodu preukázanej práceneschopnosti. Žiadosť na odročenie pojednávania určeného na deň 11. 11. 2020 z rovnakého dôvodu nepovažoval za opodstatnenú, lebo žalobca mal dosť času zabezpečiť si zastúpenie inou osobou na predmetnom pojednávaní, keďže už dňa 30. 09. 2020 javil príznaky ochorenia a už vtedy mohol začať s vyhľadávaním osoby, ktorá by ho zastupovala na ďalšom pojednávaní. Zároveň od vystavenia potvrdenia o práceneschopnosti dňa 20. 10. 2020 mal dostatok času, aby si zabezpečil osobu, ktorá by ho zastúpila na pojednávaní v predmetnej veci, keďže nešlo o žiadnu skutkovo alebo právne komplikovanú vec, ktorá by odôvodňovala potrebu väčšieho časového priestoru. Pokiaľ žalobca poukázal na nutnosť jeho výsluchu, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v žalobe svoj výsluch nenavrhol, prvýkrát tak urobil až dňa 07. 08. 2020 v rámci žiadosti o odročenie pojednávania, kde však tento návrh nijako neodôvodnil, preto ani z uvedeného dôvodu prvoinštančný súd neakceptoval jeho žiadosť na odročenie pojednávania.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 29. októbra 2021, sp. zn. 8Co/62/2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že písomne vyhotovenie rozsudku súdu prvej inštancie má všetky zákonné náležitosti vyplývajúce z § 220 ods. 1 a 2 CSP a nemožno ho, ako namietal žalobca, považovať za neurčitý a nejasný. Rozsudok v záhlaví obsahuje presne označenie strán sporu, predmet prejednávaneho sporu (o zaplatenie 593,92 eura s prísl.), takže je zrejmé, vo vzťahu ku ktorým strán sporu bolo vo veci rozhodnuté, ako aj čo bolo predmetom zamietnutia. Navyiac z odôvodnenia rozsudku sú tieto skutočnosti zrejmé. Výrok rozsudku netrpí vadami nejasnosti, na ktoré poukázal žalobca v podanom odvolaní a ktoré by boli spôsobilé zasiahnuť do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Nedôvodná je aj námietka nepreskúmateľnosti výroku súdu prvej inštancie o trovách konania. V tejto časti považoval odvolací súd rovnako napadnutý rozsudok za dostatočne odôvodnený, je zrejmé, že súd prvej inštancie vychádzal pri stanovení povinnosti žalobcu nahradiť trovy konania žalovanej z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, pričom výrok zodpovedá zneniu tohto zákonného ustanovenia.

2.2. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné námietky žalobcu, o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý nenariadil predbežné prejednanie sporu predtým než vo veci nariadil riadne pojednávanie a následne rozhodol. Inštitút predbežného prejednávania sporu je v zmysle ust. § 168 CSP fakultatívny, a teda súd nie je povinný pred prvým pojednávaním nariaďovať predbežné prejednanie sporu, ale má možnosť nariadiť priamo pojednávanie podľa § 177 CSP.

2.3. Žalobca v odvolaní spochybňoval zároveň pravosť podpisu žalovanej na plnomocenstvách, ktoré boli predložené v prejednávanej veci a ktorými žalovaná preukazovala zastúpenie svojej osoby v súdnej veci právnymi zástupcami. Rozsah zastúpenia na základe splnomocnenia v civilnom sporovom konaní upravuje ust. § 92 CSP. Primárne žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu rozporovala pravdivosť

tohto tvrdenia a vyhlásila, že podpis na predložených splnomocneniach je jej podpisom, zároveň písomne prehlásila, že predmetné splnomocnenia udelila najskôr JUDr. Mgr. S. I., advokátovi so sídlom v Kežmarku a následne JUDr. Martinovi Benickému. Potom, pokiaľ žalobca svojimi tvrdeniami spochybnil pravosť týchto podpisov žalovanej, uvedeným prehlásením (č. I. 123 spisu) bol jednoznačne prípadný nedostatok náležitosti písomného plnomocenstva zhojený a boli tak schválené aj tie úkony, ktoré urobili zástupcovia v konaní pred týmto prehlásením. Procesná podmienka riadneho zastúpenia žalovanej v prejednávacom spore bola naplnená.

2.4. Ďalšia z odvolacích námietok týkajúca sa nesprávneho procesného postupu prvoinštančného súdu súvisela s vykonaním pojednávania dňa 11. 11. 2020, o odročenie ktorého žalobca žiadal a jeho žiadosti nebolo vyhovené. V tomto prípade sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi, pre ktoré súd prvej inštancie takto postupoval a podrobne ich vysvetlil v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu na túto časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu poukázal a s touto sa stotožnil. Žalobca v odvolaní neuvádzal iné skutočnosti, prípadne argumenty než tie, ktoré posudzoval už súd prvej inštancie, preto nepovažoval odvolací súd za potrebné ďalej sa touto námietkou žalobcu zaoberať. Pokiaľ ide o spôsob, ktorý súd prvej inštancie zvolil na doručenie oznámenia o nevyhovení žiadosti na odročenie pojednávania žalobcovi, odvolací súd považoval jeho postup za súladný s ust. § 105 CSP, ktorý upravuje spôsob doručovania písomností súdom. Podľa názoru odvolacieho súdu napriek stanovenému postupu pri doručovaní v zmysle tohto zákonného ustanovenia, jeho nedodržanie nebude zakladať procesnú vadu, pretože je potrebné vychádzať z materiálneho prístupu k doručovaniu, pre ktoré je podstatné, že adresát sa mohol s doručovanou písomnosťou zoznámiť, čím bolo zachované jeho právo na spravodlivý súdny proces. Rovnako aj v tomto prípade bolo oznámenie o spôsobe vybavenia žiadosti doručované do dátovej schránky, žalobca k tejto dátovej schránke prístup mal (opak netvrdil a nepreukázal), preto súd prvej inštancie nepochybil pokiaľ žalobcovi oznámenie, že jeho žiadosti na odročenie pojednávania doručil do dátovej schránky.

2.5. Ďalšie námietky žalobcu sa týkali vecnej nesprávneho napadnutého rozsudku, a to jednak z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonával ním navrhnuté dôkazy, výsluch jeho osoby, výsluch žalovanej a jej manžela K. X. ako svedka. Ďalej namietal status žalovanej ako spotrebiteľky vzhľadom na predmet súdneho konania, v ktorom ju mal na základe splnomocnenia zastupovať a rovnako namietal nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom, ak neaplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o príkaznej zmluve. V tejto súvislosti odvolací súd primárne zdôraznil skutočnosť, že žalobca spochybňovanie statusu žalovanej ako spotrebiteľky uplatnil až v rámci odvolacích námietok, nepoužil túto námietku ako prostriedok procesného útoku v rámci konania pred súdom prvej inštancie, a to napriek tomu, že uvedená otázka sa v rámci konania pred súdom prvej inštancie prejednávala a na tejto skutočnosti bola postavená aj procesná obrana žalovanej. Odvolací súd môže na „nové“ námietky v rámci odvolacieho konania prihliadať iba v prípade, že sú uplatnené za splnenia podmienok podľa § 366 CSP. Splnenie týchto zákonných predpokladov odvolací súd v súvislosti s touto námietkou žalobcu nemal preukázané. Rovnako odvolací súd nevykonával dokazovanie žalobcom k odvolaniu predložených listín označených ako „Uznanie dlhu“, nakoľko žalobca už v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol v rámci obrany, že žalovanú o výške odmeny za úkony právnej služby vopred informoval a avizoval, že o tom predloží listinné dôkazy, a to na pojednávaní konanom dňa 10. 08. 2020. Do rozhodnutia súdu prvej inštancie žiadne dôkazy o týchto skutočnostiach nepredložil. Pokiaľ tak doložil listiny v rámci odvolacieho konania, mohol tak urobiť iba v prípade, ak by tvrdil a preukázal, že ich nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d) CSP), čo však samotný žalobca v odvolaní netvrdil.

2.6. Čo sa týka odvolacej námietky, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, podľa odvolacieho súdu, prvoinštančný súd správne na vec aplikoval ustanovenia zákona o advokácii. V tomto prípade, ak sa aj vzťah medzi žalobcom ako advokátom a žalovanou ako jeho klientkou riadi ustanoveniami príkaznej zmluvy, zároveň sa naň vzťahuje aj osobitný právny predpis, ktorým je práve zákon o advokácii a ktorý právo na úhradu odmeny za poskytnuté právne služby osobitne upravuje v prípade, že klient advokáta má postavenie spotrebiteľa. Okresný súd tak postupoval správne, keď v zmysle tohto zákonného ustanovenia posudzoval dôvodnosť nároku žalobcu. Na záver odvolací súd považoval za nutné vyjadriť sa k námietke nepreskúmateľnosti výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. V tejto časti považoval rovnako rozsudok za dostatočne odôvodnený, je zjavné, že súd prvej inštancie vychádzal pri stanovení povinnosti žalobcu nahradiť trovy konania žalovanej z ust. § 255

ods. 1 CSP , výrok zodpovedá zneniu tohto zákonného ustanovenia.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces videl v nesprávnom postupe odvolacieho súdu, ktorý sa nezaoberal vadou, že rozsudok súdu prvej inštancie bol neurčitý, pretože v ňom nebola uvedená konkrétne či žaloba bola zamietnutá a čo konkrétne bolo predmetom žaloby, ktorá bola týmto rozsudkom zamietnutá. Zároveň sa odvolací súd nevysporiadal s námietkou žalobcu, že výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania nezodpovedá § 262 ods. 1 a 2 CSP. Výrok o trovách konania súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu bol podľa dovolateľa neurčitý, pretože v ňom nebolo uvedené konkrétne, že sudca alebo vyšší súdny úradník vydá uznesenie o výške trov prvoinštančného konania/odvolacieho konania. Podľa dovolateľa sú tieto výroky rozsudkov nevykonateľné a v rozpore s princípom právnej istoty. Za ďalší dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP žalobca považoval to, že súd prvej inštancie bezdôvodne nenariadil predbežné prejednanie sporu. Následne sa odvolací súd vôbec nevysporiadal s námietkou žalobcu o tom, že predbežné prejednanie sporu má byť skôr pravidlom ako výnimkou. Podľa jeho názoru v prípade, ak súd nenariadi predbežné prejednanie sporu mal by tento procesný postup vysvetliť v odôvodnení svojho rozsudku, k čomu v tomto konaní nedošlo. Porušenie práva na spravodlivý proces videl aj v tom, že súd prvej inštancie (ako vyplýva zo zápisnice o pojednávaní konanom dňa 10.08.2020) sa vôbec nepokúsil o zmierlivé vyriešenie vecí, hoci túto povinnosť mu vo viacerých ustanoveniach ukladá CSP a zároveň sa odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec nezaoberal touto námietkou žalobcu. Ďalej žalobca poukázal na vady plnej moci, ktorú žalovaná udelila právnomu zástupcovi v prejednávanej spore, tvrdil, že podpisy na plnej moci z 19. 07. 2019 a 12. 09. 2019 nie sú podpismi žalovanej, ale jej manžela. Písomným prehlásením žalovanej zo dňa 03. 08. 2020 nemohli byť nedostatky písomných plnomocenstiev zhojené. Taktiež nemohli byť schválené tie úkony, ktoré urobili právni zástupcovia žalovanej pred týmto prehlásením ako to tvrdil odvolací súd. Žalobca zároveň poukázal na to, že žalovaná v konaní vedenom na Okresnom Náместovo pod sp. zn. 7C/8/2012 nevystupovala ako spotrebiteľka. Túto skutočnosť by súde v základnom konaní zistili, ak by sa boli oboznámili so spisom Okresného súdu Náместovo sp. zn. 7C/8/2012. Keďže súde v základnom konaní pokladali žalovanú za spotrebiteľku a poučovali ju ako spotrebiteľku, tak námietka žalobcu je podľa § 366 písm. c) CSP prípustná a právny názor odvolacieho súdu o tom, že nemal preukázané splnenie podmienok podľa § 366 CSP je nesprávny. Za vadu zmätočnosti považoval aj to, že dňa 11. 11. 2020 súd prvej inštancie uskutočnil pojednávanie, napriek tomu, že žiadal o jeho odročenie pre svoj nepriaznivý zdravotný stav. Do termínu pojednávania mu súd prvej inštancie telefonicky ani emailom neoznámil ako posúdil jeho žiadosť zo dňa 10. 11. 2020 o odročenie tohto pojednávania. Až dňa 25. 11. 2020 si žalobca z jeho elektronickej schránky prevzal oznámenie súdu prvej inštancie zo dňa 10. 11. 2020, kde bolo bez akéhokoľvek odôvodnenia uvedené, že súd neakceptuje jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Súd prvej inštancie postupoval nesprávne, pretože takéto oznámenie podľa § 183 ods. 4 CSP mal urobiť emailom alebo telefonicky, nie do dátovej schránky. Žiadal, aby mu bolo nariadené znalecké dokazovanie na jeho nepriaznivý zdravotný stav, ktorý mu neumožňoval sa zúčastniť pojednávania dňa 11. 11. 2020, pričom odvolací súd sa týmto návrhom vôbec nezaoberal. Žalobca zároveň poukázal na to, že jeho práceneschopnosť trvala odo dňa 19. 10. 2020 do dňa 24. 11. 2020. Uviedol, že ak by sa mohol zúčastniť na pojednávaní konanom dňa 11. 11. 2020 bol by predložil uznanie dlhu zo dňa 09. 04. 2014 a 10. 08. 2016 podpísané žalovanou. Súde v základnom konaní tiež nezohľadnili tú skutočnosť, že v okrese Náместovo odo dňa 23. 10. 2020 do termínu nariadeného pojednávania platil zákaz vychádzania a účasť na pojednávaní nepatrila medzi výnimky z tohto zákazu. Za ďalšiu vadu považoval žalobca to, že v elektronickej spise nebola založená zápisnica z pojednávania dňa 11. 11. 2020 a ani rozsudok súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a iné listinné doklady, ktoré mali byť súčasťou elektronickej spisu. Kvôli Covid 19 nemohol v informačnej kancelárii súdu nahliadnuť do spisu. Rozhodnutia súdov v základnom konaní označil žalobca za predčasné bez dostatočného zistenia skutkového stavu, pretože nevykonali ním navrhované dôkazy a vykonané dôkazy nesprávne skutkovo a právne posúdili. Súde nižšej inštancie nevyslúchli žalobcu ani žalovanú ako strany sporu, svedka K. X. a nevykonali znalecké dokazovanie na posúdenie pravosti

podpisu žalovanej na plnomocenstvách. Za nesprávny považoval aj právny názor súdov nižšej inštancie ohľadom premĺčania pohľadávky, neinformovania žalovanej o výške odmeny a nekonania s odbornou starostlivosťou.

4. Žalovaná sa vo vyjadrení k dovolaniu nestotožnila s dovolacou argumentáciou žalobcu a žiadala, aby dovolací súd zamietol dovolanie žalobcu ako nedôvodné a zaviazal žalobcu na úhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

7. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Spoločným znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP je, že musí ísť o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Vecou samou treba rozumieť predmet konania tak, ako bol vymedzený v žalobe a o ktorom má byť v konaní vecne rozhodnuté, pričom súd rozhoduje vo veci samej rozsudkom (§ 212 ods. 1 CSP). Rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je rozhodnutie, po vydaní ktorého sa vec s konečnou platnosťou ukončí, súd už ďalej vo veci samej nekoná a nerozhoduje. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť (a súčasne dôvodnosť) dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd musí posúdiť, či sa dovolaním napáda rozhodnutie vo veci samej, prípadne rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

9. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

10. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

11. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľ dôvodil porušením jeho procesných práv nesprávnym postupom odvolacieho súdu v súvislosti s nedostatočným

vysporiadaním sa s vadou výrokov rozsudku súdu prvej inštancie, nenariadením predbežného prejednávania sporu, absentuje vysporiadanie sa s námietkou o pokuse zmierlivého vyriešenia vecí. Dovolateľ vytýkal súdom nedostatky zastúpenia žalovanej v konaní, odvolacia námietka spočívajúca v namietaní postavenia žalovanej ako spotrebiteľky bola nesprávne vyhodnotená ako neprípustná podľa § 366 písm. c) CSP. Taktiež dovolateľ poukazoval na pochybenie v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania, pojednávanie 11. novembra 2020 sa nemalo uskutočniť vzhľadom na jeho žiadosť o odročenie pojednávania ako aj na zákaz vychádzania. Porušenie práva na spravodlivý proces videl aj v tom, že nemohol nahliadať do spisu, odvolací súd sa nevysporiadal s relevantnými námietkami týkajúcimi sa nedostatočne zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia veci, napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a arbitrárny.

12. Dovolateľ namietá nedostatočné vysporiadanie sa s argumentáciou žalobcu, odvolacie rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne.

12.1. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra ESLP uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

12.2. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12.3. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

12.4. Práve približený výpočet samozrejme nemôže byť (ani mať ambíciu byť) úplným, keďže sa v konkrétnom prípade môžu vyskytnúť i iné nedostatky v argumentácii (podľa okolností buď súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu alebo aj oboch takýchto súdov - pri nahliadaní na problém optikou súdu

dovolacieho), ktorých prítomnosť rovnako spôsobí nerešpektovanie čiastkového práva na spravodlivý súdny proces reprezentovaného právom strany na objektívne presvedčivé (uspokojivé) odôvodnenie výsledku rozhodovacej činnosti súdu.

13. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľa, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v tom, že odvolací súd nedal odpovede na podstatné argumenty žalobcu resp. že odvolacie rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Odvolací súd vychádzal z procesnej situácie, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne a následne sa vysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní, v konkrétnostiach reagoval na námietku neurčitosti a nejasnosti výroku rozsudku súdu prvej inštancie (bod 7.), zaoberal sa nenariadením predbežného prejednávania sporu (bod 8.), spochybňovaním pravosti podpisu žalovanej na plnomocenstvách (bod 9.), posúdil námietky v súvislosti s pojednávaním 11. novembra 2020 (bod 10.), námietku spochybňovania statusu žalovanej ako spotrebiteľky považoval za uplatnenú v rozpore s § 366 CSP (bod 11.). So zreteľom na uvedené možno konštatovať, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry, obsahovalo zrozumiteľné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdené. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné).

14. Najvyšší súd nezistil ani opodstatnenosť tvrdenia dovolateľa o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu odvolacím súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa odvolací súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojevôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv.

15. Dovolateľ zotrval na námietke, že výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie je neurčitý, pretože v ňom nie je konkrétne uvedené či žaloba bola zamietnutá a čo konkrétne bolo predmetom žaloby. Výtýkal odvolaciemu súdu, že sa nesprávne odvolával na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré nie je záväzné. Zároveň dovolateľ prezentoval výhrady voči výroku II. prvoinštančného i odvolacieho rozsudku spočívajúce v neurčitosti, pretože nie je uvedené kto konkrétne, či sudca alebo vyšší súdny úradník vydá uznesenie o výške trov prvoinštančného konania, čo je v zjavnom rozpore s ustanovením § 262 ods. 1 a 2 CSP, výroky sú nevykonateľné a v rozpore s princípom právnej istoty. Odvolací súd sa podľa žalobcu uvedenými námietkami nezaoberal riadne.

15.1. Odvolací súd v reakcii na vyššie uvedenú argumentáciu uviedol, „...námietku žalobcu, že výrok napadnutého rozsudku je neurčitý a nejasný, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Písomne vyhotovenie rozsudku súdu prvej inštancie má všetky zákonné náležitosti vyplývajúce z § 220 ods. 1 a 2 CSP a nemožno ho, ako namietal žalobca, považovať za neurčitý a nejasný. Rozsudok v záhlaví obsahuje presne označenie strán sporu, predmet prejednávaneho sporu (o zaplatenie 593,92 eura s prísl.), takže je zrejmé, vo vzťahu ku ktorým strán sporu bolo vo veci rozhodnuté, ako aj čo bolo predmetom zamietnutia. Navyše z odôvodnenia rozsudku sú tieto skutočnosti zrejmé. Výrok rozsudku netrpí vadami nejasnosti, na ktoré poukázal žalobca v podanom odvolaní a ktoré by boli spôsobilé zasiahnuť do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Nedôvodná je aj námietka nepreskúmateľnosti

výroku súdu prvej inštancie o trovách konania. V tejto časti považoval odvolací súd rovnako napadnutý rozsudok za dostatočne odôvodnený, je zrejmé, že súd prvej inštancie vychádzal pri stanovení povinnosti žalobcu nahradiť trovy konania žalovanej z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, pričom výrok zodpovedá zneniu tohto zákonného ustanovenia"(bod 7. odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu).

15.2. Najvyšší súd uvádza, že odvolací súd primeraným spôsobom reagoval na odvolaciu argumentáciu žalobcu. Dovolateľ namieta nevykonateľnosť v poradí druhého výroku odvolacieho súdu v znení: „Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.", ktorý odôvodnil v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP, zohľadniac úspešnosť žalovanej v plnom rozsahu v odvolacom konaní.

15.3. Dovolací súd považuje výrok o náhrade trov konania strán sporu za jasný, určitý, zrozumiteľný a vykonateľný, teda spĺňajúci kvalitatívne kritéria. Znenie výroku zodpovedá formulácii uvedenej v publikácii Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 961 s.). Pri formulácii výrokov o náhrade trov konania prvoinštančným a odvolacím súdom nedošlo k rozporu s princípom právnej istoty ako nedôvodne a iba všeobecne prezentoval žalobca v dovolaní.

15.4. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá.

16. Dovolateľ namietal vo vzťahu k napadnutému rozsudku, že nedošlo k vysvetleniu dôvodu pre ktorý súd nenariadil predbežné právne posúdenie veci.

16.1. Predbežné prejednanie sporu upravené v ustanoveniach § 168 až 172 CSP je vždy fakultatívnym úkonom súdu a v prípade žiadneho druhu konania podľa CSP nie je zákonom uložená povinnosť spor predbežne prejednať. Nariadenie resp. nenariadenie predbežného prejednávania sporu je výslovne v kompetencii súdu, ktorý vec prejednáva. Z uvedeného vyplýva, že nenariadením predbežného prejednávania nemohlo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/89/2022 z 29. novembra 2023, bod 23.).

16.2. K uvedenej námietke dovolateľa odvolací súd uviedol „...vyhodnotil ako nedôvodné námietky žalobcu, o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý nenariadil predbežné prejednanie sporu predtým než vo veci nariadil riadne pojednávanie a následne rozhodol. Inštitút predbežného prejednávania sporu je v zmysle ust. § 168 CSP fakultatívny, a teda súd nie je povinný pred prvým pojednávaním nariaďovať predbežné prejednanie sporu, ale má možnosť nariadiť priamo pojednávanie podľa § 177 CSP".

16.3. Odvolací súd nezistil opodstatnenosť tvrdenia žalobcu o nesprávnom procesnom postupe spočívajúcom v nenariadení predbežného prejednávania sporu a poskytol žalobcovi v tomto smere dostatočnú odpoveď na jeho odvolaciu argumentáciu. Dovolací súd dodáva, že žalobca nekonkretizoval v čom bolo porušené právo na spravodlivý proces tým, že súd nenariadil predbežné prejednanie sporu.

17. Dovolateľ tiež namietal, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal námietkou, že súd prvej inštancie sa nepokúsil na pojednávaní 10. augusta 2020 o zmierlivé vyriešenie veci.

17.1. Podľa § 148 ods. 1 CSP žalobca a žalovaný môžu uzavrieť zmier. O uzavretie zmiery sa má súd vždy pokúsiť.

17.2. Takto kategoricky formulovanú požiadavku zákona však treba vnímať tak, že je na posúdení každého sudcu prejednávajúceho právny konflikt vybadať, kedy sú strany náchylné na uzavretie zmiery, a kedy naopak nie.

17.3. Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že v prípade, ak sa prvoinštančný súd na pojednávaní 10. augusta 2020 nepokúsil o uzavretie zmiery, nejde o vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Týmto postupom neboli porušené práva žalobcu v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navyše žalobca mal možnosť v konaní o uzavretie zmiery požiadať.

17.4. Pokiaľ sa odvolací súd uvedenou námietkou nezaoberal, so zreteľom na stabilizovanú judikatúru, odvolací súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania

(IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Z ust. § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP ani z práva na spravodlivý proces nemožno dovodiť povinnosť súdov vysporiadať sa s každou jednotlivou námietkou strany sporu.

18. Ďalej žalobca spochybňoval naplnenie procesnej podmienky riadneho zastúpenia žalovanej právnym zástupcami - advokátmi, namietal podpisy žalovanej na plnomocenstvách z 17. júla 2019 udelené JUDr. Mgr. S. I. Msc. MBA a z 12. septembra 2019 udelené JUDr. Martinovi Benickému a uvádzal akým spôsobom mal byť nedostatok odstránený.

18.1. Súd počas celého sporového konania prihliada na to, či sú splnené procesné podmienky; teda podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (§ 161 ods. 1 CSP). Zastúpenie ako také nie je vo všeobecnosti procesnou podmienkou a súd môže konať a rozhodnúť aj vtedy, ak strana nie je v konaní zastúpená, pokiaľ nie je ustanovené inak. Vo všeobecnosti platí, že ak v sporovom konaní uskutoční zástupca úkon v mene zastúpenej sporovej strany, musí mať súd písomným splnomocnením (§ 92 ods. 1 CSP) preukázanú existenciu a rozsah zastúpenia. Pri úkonoch zástupcu predstavuje písomné splnomocnenie procesnú podmienku v zmysle § 161 CSP. - Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 295-296 s.

18.2. Pokiaľ ten, kto vystupoval v občianskom súdnom konaní ako zástupca účastníka bez toho, aby sa preukázal plnomocenstvom, predloží plnomocnenstvo dodatočne v súdom určenej lehote, je tým uvedený nedostatok zhojený a boli tak schválené aj tie úkony uskutočnené zástupcom účastníka, ku ktorým došlo pred podpisom plnomocenstva (R 12/1985).

18.3. Odvolací súd k námietke uviedol, že „Primárne žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu rozporovala pravdivosť tohto tvrdenia a vyhlásila, že podpis na predložených splnomocneniach je jej podpisom, zároveň písomne prehlásila, že predmetné splnomocnenia udelila najskôr JUDr. Mgr. S. I., advokátovi so sídlom v Kežmarku a následne JUDr. Martinovi Benickému. Potom, pokiaľ žalobca svojimi tvrdeniami spochybnil pravosť týchto podpisov žalovanej, uvedeným prehlásením (č. l. 123 spisu) bol jednoznačne prípadný nedostatok náležitosti písomného plnomocenstva zhojený a boli tak schválené aj tie úkony, ktoré urobili zástupcovia v konaní pred týmto prehlásením". Odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody naplnenia podmienky riadneho zastúpenia žalovanej v spore. Pokiaľ žalobca v dovolaní prezentoval iný spôsob akým mal byť podľa jeho názoru nedostatok odstránený, vyššie uvedený spôsob odstránenia prípadných pochybností písomných plnomocnenstiev, považuje dovolací súd za správny, vychádzajúci z ustálenej súdnej praxe.

18.4. So zreteľom na uvedené, tvrdenie žalobcu o nesprávnom spôsobe odstránenia údajných nedostatkov v zastúpení dovolací súd vyhodnotil ako neopodstatnené.

19. Dovolací súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že žalobca je advokát s kvalifikačným predpokladom o znalosti procesných práv a povinností upravených v CSP, preto body 15. až 18., týkajúce sa porušenia jeho procesných práv v komparácii s podrobným a vyčerpávacím odôvodnením odvolacieho súdu sa prejavujú absurdne.

20. Žalobca taktiež argumentoval prípustnosťou odvolacej námietky týkajúcej sa postavenia žalovanej ako spotrebiteľky podľa § 366 písm. c) CSP a v tomto smere spochybňuje právny názor odvolacieho súdu o nepreukázaní splnenia podmienok podľa § 366 CSP.

20.1. Odvolací súd akcentoval primárne skutočnosť, že žalobca spochybňovanie statusu žalovanej ako spotrebiteľky uplatnil až v rámci odvolacích námietok, nepoužil túto námietku ako prostriedok procesného útoku v rámci konania pred súdom prvej inštancie, a to napriek tomu, že uvedená otázka sa v rámci konania pred súdom prvej inštancie prejednávala a na tejto skutočnosti bola postavená aj procesná obrana žalovanej. Odvolací súd môže na „nové" námietky v rámci odvolacieho konania prihliadať iba v prípade, že sú uplatnené za splnenia podmienok podľa § 366 CSP. Splnenie týchto zákonných predpokladov odvolací súd v súvislosti s touto námietkou žalobcu nemal preukázané (tretia a štvrtá veta bodu 11. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

20.2. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP). Sporové konanie sa spravuje zásadou koncentrácie konania. Znamená to, že strany sporu nie sú

oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určitom štádiu konania. Ak procesný úkon strany, ktorý podlieha koncentrácii konania, nie je vykonaný včas, nespôsobuje (za zákonom ustanovených podmienok) procesnoprávne účinky. Absencia procesnoprávných účinkov sa prejaví v tom, že súd na procesný úkon neprihliada. Procesné úkony strán sporu, ktoré podliehajú koncentrácii konania, sú prostriedky procesného úkonu a prostriedky procesnej obrany. Z normatívneho hľadiska má koncentrácia konania za následok osobitné procesnoprávne sankcie (v podobe neúčinnosti procesného úkonu strany sporu) za to, že strana sporu porušila procesnú povinnosť riadneho vedenia sporu (procesná diligencia). Účelom a zmyslom koncentrácie konania je prispieť k rýchlosti i hospodárnosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas.

20.3. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

20.4. Ustanovenie § 366 CSP je výnimkou vychádzajúcou zo zásady koncentrácie konania podľa § 153 a § 154 CSP. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie (I. ÚS 10/2017, III. ÚS 141/2019). Novoty v odvolacom konaní predstavujú nové skutkové tvrdenia a nové dôkazné návrhy.

20.5. Odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). Z povahy predmetných ustanovení vyplýva, že ak odvolateľ v odvolaní vymedzí odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) až h) CSP, právo na uvedenie prípadných novôt bude podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov; v tejto súvislosti platí, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila (nestihla uplatniť) v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní. Bude teda úlohou odvolateľa v odvolaní a protistrany vo vyjadrení k odvolaniu dokázať, že nové prostriedky procesného útoku a nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádzajú „až teraz“, nemohli v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nespĺnia, na novoty nebude môcť odvolací súd prihliadnuť. Na diskvalifikáciu novoty postačí aj opomenutie z nedbanlivosti.

20.6. Z obsahu posudzovaného spisu vyplýva, že strany boli náležite poučené o povinnosti uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP). Dovolateľ v podanom odvolaní uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f), e) a h) CSP. V bode 5/ svojho odvolania spochybnil postavenie žalovanej ako spotrebiteľky, pričom bolo jeho procesnou povinnosťou v odvolacom konaní preukázať svoje tvrdenie o nemožnosti použitia označeného prostriedku procesného útoku v odvolacom konaní, čo však nespĺnil, a preto odvolací súd nebol povinný na takéto tvrdenie v odvolacom konaní prihliadať. S ohľadom na vyššie prezentované interpretačné východiská možno zhrnúť, [že v prípade odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) až h) CSP pripustenie prípadných novôt je podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov] bolo potom povinnosťou žalobcu preukázať, že uvedené tvrdenie bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Keďže splnenie takej procesnej povinnosti žalobcu v podanom odvolaní nevyplýva, pričom dovolateľ tento nedostatok nezhojil ani v rámci podaného dovolania, je namieste záver, že predmetná námietka nemá charakter novoty v odvolacom konaní špecifikovanej v § 366 CSP, a preto nebolo možné na tieto v odvolacom konaní prihliadať. Dovolací súd zároveň poznamenáva, že prostriedok procesného útoku predložený až v odvolacom konaní, hoci sa mohol predložiť aj skôr, by znamenalo popretie princípu neúplného apelačného konania, koncentračnej zásady, popretie dôkaznej povinnosti sporových strán, ako aj povinnosti tvrdenia v zmysle čl. 8 CSP.

21. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie pojednával a rozhodol v jeho neprítomnosti, a to napriek jeho riadnemu ospravedlneniu a žiadosti o odročenie pojednávania.

21.1. Právo strany sporu, aby jej vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť v jej neprítomnosti, ale tak, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená hlavne v ustanovení § 178 ods. 2 CSP, ktoré súdu ukladá predvolať stranu sporu alebo jej zástupcu na pojednávanie tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Strana sa pritom na pojednávanie predvolá len vtedy, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch, inak predvolá súd len jej zástupcu (§ 195 ods. 1 a 2 a § 178 ods. 1 CSP).

21.2. V civilnom procese platí zásada, že vec sa má rozhodnúť spravidla na jednom pojednávaní. Možnosť súdu odročiť pojednávanie je možná len výnimočne a zákon podmieňuje tento postup existenciou dôležitých dôvodov. V prípade žiadosti o odročenie termínu pojednávania musí súd vyhodnocovať aj to, či sa niektorá zo sporových strán týmto postupom nepokúša o procesnú obštrukciu. V ustanovení § 157 ods. 1 CSP sa súdu ukladá povinnosť, aby vec rozhodol rýchlo a hospodárne, spravidla na jednom pojednávaní. Preto aj všetky úkony, ktoré súd realizuje v rámci prípravy pojednávania, je povinný uskutočniť tak, aby bola vec rozhodnutá na prvom pojednávaní. Odročenie pojednávania podľa CSP je viazané nielen na existenciu dôležitého dôvodu u strany alebo jej zástupcu, ale (kumulatívne) aj na nemožnosť spravodlivo od nich žiadať, aby sa nechali zastúpiť. Ak je dôvodom odročenia nepriaznivý zdravotný stav strany, možno vždy spravodlivo žiadať, aby bola zastúpená na ďalšom nariadenom pojednávaní inou osobou (§ 183 ods. 1 a 2 CSP). Inými slovami, zákonodarca uviedol, že jedno odročenie pojednávania z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu strany je odôvodnené, no na ďalšom pojednávaní, ktoré by malo byť odročené z toho istého dôvodu, je už strana povinná dať sa zastúpiť inou osobou. Zavedenie tejto úpravy je pochopiteľné, keďže veľké množstvo odročení pojednávania je odôvodnené pretrvávajúcim zlým zdravotným stavom strany, spojeným s práceneschopnosťou. Aplikácia tohto ustanovenia však predpokladá možnosť požadovať od strany sporu vzhľadom na jej nepriaznivý zdravotný stav a ostatné okolnosti prípadu a pomery strany udelenie plnomocenstva na zastupovanie v konaní. Dôvod odročenia pojednávania je strana povinná súdu oznámiť bezodkladne (§ 183 ods. 3 CSP).

21.3. Z obsahu spisu vyplýva, že žaloba bola podaná na Okresnom súde Dolný Kubín dňa 21. mája 2019, súd vo veci vydal platobný rozkaz, žalovaná v odpore okrem iného namietala miestnu príslušnosť a preto bola vec postúpená Okresnému súdu Námestovo. Prvý termín pojednávania súd prvej inštancie nariadil na deň 10. augusta 2020, obe strany sa pojednávania zúčastnili a za účelom vykonania listinných dôkazov navrhnutých žalobcom, bolo pojednávanie odročené na 30. septembra 2020. Na odročené pojednávanie sa dostavil žalobca, ktorý javil príznaky ochorenia a vzhľadom na nepriaznivú epidemiologickú situáciu, z preventívnych dôvod súd odročil pojednávanie na 26. októbra 2020. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 20. októbra 2020 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu svojej práceneschopnosti od 19. októbra 2020, o čom predložil fotokópiu potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti. Súd prvej inštancie prípisom z 21. októbra 2020 oznámil stranám sporu, že pojednávanie sa ruší z dôvodu práceneschopnosti žalobcu. Ďalšie pojednávanie bolo nariadené na 11. novembra 2020, žalobca podaním z 10. novembra 2020 požiadal o odročenie pojednávania, ospravedlnil svoju neúčast' poukazom na skutočnosť, že od 19. októbra 2020 je práceneschopný, má ťažký zápal pľúc a musí ležať, o čom predložil potvrdenie všeobecného lekára z 10. novembra 2020. Taktiež uviedol, že vzhľadom na krátkosť času a zlý zdravotný stav nestihne sa dať zastúpiť inou osobou. Súd prvej inštancie 10. novembra 2020 oznámil žalobcovi, že neakceptuje žiadosť o odročenie pojednávania, pričom oznámenie súdu bolo zaslané žalobcovi do elektronickej schránky. Ako vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 10. novembra 2020, súd vyhlásil uznesenie o pojednávaní v neprítomnosti žalobcu, následne vec prejednal a po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania vo veci aj rozsudkom meritórne rozhodol.

21.4. Súd prvej inštancie vo vzťahu k uvedenému procesnému postupu vo svojom rozhodnutí uviedol, ...súd dňa 11. 11. 2020 vo veci pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, napriek tomu, že žalobca požiadal o odročenie pojednávania. ...Pri posúdení dôvodnosti žiadosti vychádzal z § 183 ods. 2 druhá veta zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Uviedol, že z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu žalobcu odročil predchádzajúce pojednávanie určené na deň 30. 09.

2020, na ktoré sa žalobca dostavil, ale mal intenzívny suchý kašeľ, preto z preventívnych dôvodov a vzhľadom na nepriaznivú epidemiologickú situáciu odročil pojednávanie na deň 26. 10. 2020. Dňa 20. 10. 2020 žalobca doručil žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu svojej práceneschopnosti pre chorobu, ku ktorej priložil totožné potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti ako ku žiadosti o odročenie pojednávania určeného na deň 11. 11. 2020. Súd prvej inštancie akceptoval žiadosť o odročenie pojednávania určené na deň 26. 10. 2020 z dôvodu preukázanej práceneschopnosti. Žiadosť na odročenie pojednávania určeného na deň 11.11.2020 z rovnakého dôvodu nepovažoval za opodstatnenú, lebo žalobca mal dosť času zabezpečiť si zastúpenie inou osobou na predmetnom pojednávaní, keďže už dňa 30. 09. 2020 javil príznaky ochorenia a už vtedy mohol začať s vyhľadávaním osoby, ktorá by ho zastupovala na ďalšom pojednávaní. Zároveň od vystavenia potvrdenia o práceneschopnosti dňa 20. 10. 2020 mal dostatok času, aby si zabezpečil osobu, ktorá by ho zastúpila na pojednávaní v predmetnej veci, keďže nešlo o žiadnu skutkovo alebo právne komplikovanú vec, ktorá by odôvodňovala potrebu väčšieho časového priestoru. Odvolací súd v reakcii na odvoláciu argumentáciu žalobcu konštatoval v bode 10. odôvodnenia „...Ďalšia z odvolacích námietok týkajúca sa nesprávnosti procesného postupu okresného súdu súvisela s vykonaním pojednávania dňa 11. 11. 2020, o odročenie ktorého žalobca žiadal a jeho žiadosti nebolo vyhovené. V tomto prípade sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi, pre ktoré okresný súd takto postupoval a podrobne ich vysvetlil v bode 5. písomného odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu na túto časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu poukazuje a s touto sa stotožňuje. Žalobca v odvolaní neuvádzal iné skutočnosti, prípadne argumenty než tie, ktoré posudzoval už okresný súd, preto nepovažuje odvolací súd za potrebné ďalej sa touto námietkou žalobcu zaoberať. Pokiaľ ide o spôsob, ktorý okresný súd zvolil na doručenie oznámenia o nevyhovení žiadosti na odročenie pojednávania žalobcovi, odvolací súd považuje jeho postup za súladný s ust. § 105 CSP, ktorý upravuje spôsob doručovania písomností súdom. Primárne sa majú písomnosti podľa tohto ustanovenia doručovať súdom stranám na pojednávaní alebo pri inom úkone v prípade, že nemožno takýmto spôsobom písomnosť doručiť, má sa doručovať do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu, a to zák. č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (Zákon o e-Governmente). V prípade, že nie je možné takýmto spôsobom doručovať písomnosť, tak sa môže doručiť na žiadosť strany písomnosť na jej elektronicкую adresu. Podľa názoru odvolacieho súdu napriek stanovenému postupu pri doručovaní v zmysle tohto zákonného ustanovenia, jeho nedodržanie nebude zakladať procesnú vadu, pretože je potrebné vychádzať z materiálneho prístupu k doručovaniu, pre ktoré je podstatné, že adresát sa mohol s doručovanou písomnosťou zoznámiť, čím bolo zachované jeho právo na spravodlivý súdny proces. Rovnako aj v tomto prípade bolo oznámenie o spôsobe vybavenia žiadosti doručované do dátovej schránky, žalobca k tejto dátovej schránke prístup mal (opak netvrdil a nepreukázal), preto okresný súd nepochybil pokiaľ žalobcovi oznámenie, že jeho žiadosti na odročenie pojednávania doručil do dátovej schránky".

22. Dovolací súd po komplexnom preskúmaní veci dospel k záveru, že ak súd prvej inštancie prejednal a rozhodol vec na pojednávaní 11. novembra 2020 v neprítomnosti žalobcu, neznamená, že žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nebol totiž kumulatívne naplnený druhý zo zákonných predpokladov na odročenie pojednávania podľa § 183 ods. 1 CSP, podľa ktorého okrem ospravedlnenia sporovej strany z neúčasti na pojednávaní zo závažného dôvodu, tu musí byť predpoklad, že zároveň od sporovej strany nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechala zastúpiť. Priamo zo zákona je však daná možnosť vždy spravodlivo žiadať, aby bola strana zastúpená na ďalšom nariadenom pojednávaní inou osobou, ak bol dôvodom odročenia nepriaznivý zdravotný stav strany, čo bol práve prípad žalobcu. Ak sa žalobca rozhodol napriek dlhodobej prekážke na jeho strane v prvoinštančnom konaní nezvoliť si zástupcu na zastupovanie v konaní, potom účasť na namietanom, už opakovane odročenom pojednávaní bola jeho právom ako strany sporu, ktoré nevyužil. Pokiaľ teda žalobca vo vzťahu k pojednávaniu 11. novembra 2020 nezabezpečil namiesto seba účasť zástupcu, v okolnostiach danej veci nie je možné v postupe súdu prvej inštancie, ktorý vykonal pojednávanie v neprítomnosti žalujúcej strany, vzhliadnuť vadu konania v miere predstavujúcej až porušenie práva na spravodlivý proces (a je možné len pripomenúť zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, t.j. bdelým patrí právo). Procesné práva žalobcu ako sporovej strany v konaní tak neboli žiadnym spôsobom porušené, keď sa navyše žalobca mohol, vychádzajúc zo zásady

sudcovej koncentrácie konania podľa § 153 CSP, k veci vyjadriť kedykoľvek pred meritórnym rozhodnutím (porov. I. ÚS 245/2018 z 18. júla 2018).

22.1. Dovolací súd dodáva, že žalobca ako advokát a úplne právnický vzdelaná osoba (čl. 11 ods. 2 a 3 CSP) si musel byť vedomý povinnosti súdu vyplývajúcej zo základných princípov civilného sporového konania v zmysle čl. 17 CSP, a to, že súd má postupovať v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

22.2. Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že súd prvej inštancie postupoval v zmysle príslušných vyššie citovaných ustanovení CSP o odročení pojednávania, keď po vyhodnotení žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania ako nedôvodnej, uvedenú skutočnosť žalobcovi oznámil.

23. V tejto súvislosti dovolateľ spochybňoval procesný úkon súdu prvej inštancie pri doručovaní oznámenia o nevyhovení žiadosti o odročenie pojednávania, v tom, že súd žalobcovi neoznámil telefonicky a ani e-mailom ako posúdil jeho žiadosť o odročenie pojednávania, napriek tomu, že súdu takéto údaje oznámil v žiadosti o odročenie pojednávania. Pokiaľ prvoinštančný súd realizoval procesný úkon oznámením do dátovej schránky, došlo k rozporu s § 105 CSP.

23.1. K spôsobu doručenia oznámenia o nevyhovení žiadosti o odročenie pojednávania odvolací súd v podstatnom vyhodnotil postup za súladný s ust. § 105 CSP (bližšie bod 10. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

23.2. V ustanovení § 105 CSP je obsiahnutý systematický výklad postupnosti pri doručovaní písomnosti. Napriek stanovenému postupu pri doručovaní, treba mať za to, že jeho nedodržanie nebude zakladáť procesnú vadu. Potrebné je vychádzať z materiálneho prístupu k doručovaniu, pre zachovanie je podstatné, že sa adresát mohol s doručovanou písomnosťou zoznámiť a bolo zachované jeho právo na spravodlivý proces - Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 385 s.

23.3. Podľa § 183 ods. 4 CSP ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania.

23.4. Pokiaľ prvoinštančný súd nedodržiaval postup pri doručení upovedomenia žalobcu o jeho návrhu na odročenie pojednávania a zvolil inú formu doručenia tohto oznámenia do dátovej schránky žalobcu, pričom táto forma doručenia vyplýva z ustanovenia § 105 CSP, nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, pretože žalobca mal možnosť sa s obsahom oznámenia súdu k žiadosti o odročenie pojednávania včas oboznámiť, pričom žalobca nenamietal, že by k dátovej schránke nemal prístup. Inak povedané iná forma doručovania oznámenia do dátovej schránky prebehla zákonným spôsobom a žalobca nepreukázal opak.

24. Nakoniec dovolateľ uvádzal, že konajúce súdy nezohľadnili skutočnosť, že v okrese Námestovo v čase nariadeného pojednávania 11. novembra 2020 platil zákaz vychádzania.

24.1. V čase rozhodovania prvoinštančného súdu nastala pandemická situácia, v dôsledku ktorej došlo k prijatiu opatrení, ktorých cieľom bolo obmedziť osobný styk jednotlivých osôb. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v znení účinnom do 31. decembra 2020, platilo, že v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu súdy vykonávajú pojednávania, hlavné pojednávania a verejné zasadnutia len v nevyhnutnom rozsahu. Súdy boli v rozhodnom období povinné riadne uskutočňovať pojednávania, hlavné pojednávania a verejné zasadnutia vo všetkých veciach. Až neskôr, s účinnosťou od 23. januára 2021, došlo vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. ku konkretizácii obmedzení nariadenia súdnych pojednávaní, hlavných pojednávaní a verejných zasadnutí, a to vymenovaním vecí, v ktorých sa pojednávania vykonávajú aj v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu. Pokiaľ prvoinštančný súd uskutočnil pojednanie 11. novembra 2020 aj vzhľadom na pandemickú situáciu, postupoval v súlade so zákonom (pozri bod 15. uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 276/2023 z 18. mája 2023).

25. Dovolateľ namieta, že mu nie je známe ako prebehlo pojednávanie 11. novembra 2020, nemohol nahliadnuť do spisu, pretože sa nachádzal na odvolacom súde.

25.1. K uvedenému dovolací súd uvádza, že žalobca mal k dispozícii procesné prostriedky vyplývajúce z CSP umožňujúce oboznámiť sa s procesnými úkonmi súdu, k čomu slúži právo žalobcu požiadať o odpis zápisnice, príp. právo splnomocniť zástupcu za účelom nahliadnutia do spisu, ak spis nebol k dispozícii z dôvodu, že sa nachádzal na odvolacom súde, na ktorý sa žalobca nemohol osobne dostať. Dovolací súd tiež poznamenáva, že spis bol predložený odvolaciemu súdu 05. mája 2021, žalobca mal od vyhlásenia rozsudku 11. novembra 2020 dostatočný priestor, aby realizoval svoje právo na nahliadnutie do súdneho spisu príp. využiť iný procesnoprávny inštitút umožňujúci oboznámiť sa s pojednávaním. Navyše žalobca netvrdil ani nepreukázal, že sa pokúsil realizovať svoje procesné práva za účelom oboznámenia sa so spisom a postupom súdu mu bola takáto možnosť konať sťažená prípadne odňatá.

25.2. Pokiaľ sa odvolací súd touto námietkou nezaoberal, pretože ju považoval bez podstatného významu, z dôvodov uvedených v bode 17.4. postupom odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

26. Záverom dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že právo na spravodlivý súdny proces sa týka konania súdov chápaného ako celok (toto právo je „výsledkové“). V súvislosti s tým najvyšší súd pripomína svoj záver vyjadrený už v judikáte R 13/1993, v zmysle ktorého „podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie“. Tento záver je plne opodstatnený aj po 01. júli 2016 vo vzťahu k ustanoveniu § 420 písm. f) CSP. V danom prípade vo svojom riadnom opravnom prostriedku žalobca využil možnosť uplatniť svoj vplyv na konanie, a to vyjadrením sa nielen k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, ale aj k v dovolaní tvrdeným procesným vadám. V nadväznosti na uvedené dovolací súd tiež konštatuje, že obsah dovolacích námietok uvádzaných žalobcom v dovolaní je totožný s jeho odvolacími námietkami, pričom s týmito sa dostatočne v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal už odvolací súd.

27. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnosti vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

28. Pokiaľ dovolateľ podaným dovolaním brojil proti skutkovému stavu zistenému nižšími súdmi, ani namietaná okolnosť nedostatočne zisteného skutkového stavu v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak ani tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

29. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalobca nedôvodne namieta existenciu vady konania uvedenej v § 420 písm. f) CSP.

30. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané

neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

31. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

32. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti rozsudku prvoinštančného súdu v spojení s napadnutým uznesením odvolacieho súdu v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020).

33. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.